

?Benvolgut

Benvolgut, tu, que no sé qui ets; tu que encara no sé com et dius ni com respires ni quina olor fas. Tu que vius al meu cap amb intermitències, però que a voltes et somio a prop, a casa meva, entre les meves coses, o en un poble llunyà, a casa teva, entre les teves.

Tu que omplis els meus somnis romàntics i roses, aquells on tot rutlla, on hi ha escasses arestes i on les peces finalment encaixen. Tot plegat, projecció d'una vida encara més plena, més rica, menys sola. Tu que sense saber-ho et convertiràs en el meu company de viatge per la resta dels nostres dies. Tu que seràs protagonista de la meva, i de la teva, última història, perquè així estarà escrit.

Tu, que massa sovint se'm reveles com tots els teus antecessors. Fantasmes amb cos d'home que venen i se'n van, amb més paraules que fets, amb més somnis que realitats. Precedents inflats de fum, sense consistència, vomitant promeses, frases i emoticones plenes de cors. Personatges buits amb els quals una vegada i una altra he construït una vida en comú. N'hi hagut de més joves i de més grans, de solters i de casats, amb descendència i sense, tots amb el denominador comú que m'han fet sentir fastigosament vulnerable, amb l'esperança trinxada, i amb un buit que al capdavant m'ha costat de tornar a omplir.

Tu, que has d'arribar per capgirar el meu món costumista i quadriculat, per acariciar-me i per fer-me sentir que valia la pena esperar, que valia la pena no rendir-se, que valia la pena tornar a creure amb la vida i estimar. Un estimar des de zero, estimar la lentitud de quan es pren la flama als branquillons i a les pinyes a la foguera. Amb lentitud, però amb la certesa de caminar ferm i per un camí volgudament en comú.

Et vull, a tu, sí a tu, per saber que sempre hi haurà algú a l'altra banda del telèfon, per abraçar-te fins a ofegar-te, perquè ens vulguem tal qual, sense disfresses, sense barreres, sempre darrere de bones intencions. Tu, que seràs bo, curiós i respectuós, i que diràs les coses pel seu nom.